Tekst ustawy przekazany do Senatu zgodnie z art. 52 regulaminu Sejmu

U S T A W A

z dnia 17 stycznia 2019 r.

o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej[1)]

Art. 1. W ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776 oraz z 2018 r. poz. 912) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 120 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Znakiem towarowym może być każde oznaczenie umożliwiające odróżnienie towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa oraz możliwe do przedstawienia w rejestrze znaków towarowych w sposób pozwalający na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu udzielonej ochrony.

2. Znakiem towarowym, w rozumieniu ust. 1, może być w szczególności wyraz, włącznie z nazwiskiem, rysunek, litera, cyfra, kolor, forma przestrzenna, w tym kształt towaru lub opakowania, a także dźwięk.”;

2) w art. 129^1:

a) w ust. 1:

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) składa się wyłącznie z kształtu lub innej właściwości towaru, wynikającej z charakteru samego towaru, niezbędnej do uzyskania efektu technicznego lub zwiększającej znacznie wartość towaru;”,

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) zawiera element o wysokiej wartości symbolicznej, w szczególności o charakterze religijnym, patriotycznym lub kulturowym, którego używanie obrażałoby uczucia religijne, patriotyczne lub tradycję narodową;”,

– pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) stanowi lub odtwarza w swoich zasadniczych elementach nazwę odmiany roślin zarejestrowaną z wcześniejszym pierwszeństwem

---

1) Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 336 z 23.12.2015, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 110 z 26.04.2016, str. 5).

w Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej albo wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej, przewidujących ochronę praw do odmiany roślin i odnosi się do odmian roślin tego samego gatunku lub gatunków ściśle spokrewnionych.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy wyłączony z rejestracji na podstawie przepisów prawa lub umowy międzynarodowej przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego, nazwy pochodzenia, określenia tradycyjnego dla wina lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności, w zakresie w nich przewidzianych.”;

3) w art. 132^1 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) jeżeli na podstawie przepisów prawa przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego lub nazwy pochodzenia, osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z wcześniejszego ich zgłoszenia, o ile to oznaczenie lub nazwa zostanie zarejestrowane, może zakazać używania późniejszego znaku towarowego.”;

4) w tytule III w dziale I tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Wspólny znak towarowy i znak towarowy gwarancyjny”;

5) w art. 136:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organizacja mająca zdolność do nabywania praw i obowiązków w swoim imieniu powołana do reprezentowania interesów przedsiębiorców i osoba prawna działająca na podstawie przepisów prawa publicznego, mogą uzyskać prawo ochronne na wspólny znak towarowy. Wspólny znak towarowy przeznaczony jest do odróżniania towarów w przypadku:

1) organizacji – jej członków,

2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – osób upoważnionych do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania znaku

– od towarów innych przedsiębiorstw.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1^1 w brzmieniu:

„1^1. Prawo używania wspólnego znaku towarowego przysługuje w przypadku:

1) organizacji – tej organizacji lub jej członkom;

2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – tej osobie lub osobom upoważnionym do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania znaku.”,

c) uchyla się ust. 2;

6) po art. 136 dodaje się art. 136^1–136^3 w brzmieniu:

„Art. 136^1. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 136 lub art. 138 ust. 3 i 4, lub w przypadku gdy:

1) regulamin używania znaku jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;

2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż wspólny znak towarowy.

2. Jeżeli w wyniku zmiany regulaminu używania znaku zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 136 lub art. 138 ust. 3 i 4, udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy.

Art. 136^2. 1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym instytucje, organy oraz podmioty prawa publicznego, która nie prowadzi działalności gospodarczej obejmującej dostarczanie towarów tego samego rodzaju co towary certyfikowane, może uzyskać prawo ochronne na znak towarowy gwarancyjny. Znak towarowy gwarancyjny przeznaczony jest do odróżniania towarów, które zostały certyfikowane przez uprawnionego do tego znaku, w szczególności w zakresie użytego materiału, sposobu produkcji towarów, ich jakości, precyzji lub innych właściwości, od towarów, które nie są w ten sposób certyfikowane.

2. Znak towarowy gwarancyjny może składać się z elementów mogących służyć w obrocie handlowym do wskazania pochodzenia geograficznego towarów.

3. Przepisu art. 129^1 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się w zakresie, w jakim stanowi on podstawę do nieudzielenia prawa ochronnego na oznaczenie, które składa się wyłącznie z elementów mogących służyć w obrocie do wskazania pochodzenia towaru. Taki znak towarowy gwarancyjny nie uprawnia do zakazywania osobie

trzeciej używania w obrocie handlowym takich oznaczeń, pod warunkiem że osoba trzecia używa ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu.

4. Zasady używania znaku towarowego gwarancyjnego określa regulamin używania znaku.

5. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny nie może odmówić, bez ważnych powodów, prawa używania znaku osobom, które spełniają warunki określone w regulaminie, o którym mowa w ust. 4.

Art. 136^3. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 136^2 lub art. 138 ust. 6 i 7, lub w przypadku gdy:

1) regulamin używania znaku jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż znak towarowy gwarancyjny.

2. Jeżeli w wyniku zmiany regulaminu używania znaku zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 136^2 lub art. 138 ust. 6 i 7, udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny.”;

7) uchyla się art. 137;

8) w art. 138:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Do zgłoszenia wspólnego znaku towarowego lub zgłoszenia znaku w celu uzyskania wspólnego prawa ochronnego dołącza się regulamin używania znaku.

4. Regulamin, o którym mowa w ust. 3, w sposób jasny i precyzyjny, określa w szczególności:

1) zasady używania znaku, w tym skutki naruszenia postanowień regulaminu;
2) osoby upoważnione do używania znaku albo warunki członkostwa w organizacji, o której mowa w art. 136 ust. 1 – w przypadku wspólnego znaku towarowego;
3) osoby, o których mowa w art. 122 ust. 1 – w przypadku wspólnego prawa ochronnego na znak towarowy.”,

b) dodaje się ust. 5–8 w brzmieniu:

„5. W rejestrze znaków towarowych dokonuje się wzmianki o dołączeniu regulaminu, o którym mowa w ust. 3, a także o wszystkich zmianach w tym regulaminie.

6. Do zgłoszenia znaku towarowego gwarancyjnego dołącza się regulamin używania znaku.

7. Regulamin, o którym mowa w ust. 6, w sposób jasny i precyzyjny określa w szczególności:

1) osoby uprawnione do używania znaku;
2) właściwości, które mają być certyfikowane znakiem i sposób badania tych właściwości;
3) sposób nadzorowania używania znaku;
4) zasady używania znaku, w tym skutki naruszenia postanowień regulaminu.

8. W rejestrze znaków towarowych dokonuje się wzmianki o dołączeniu regulaminu, o którym mowa w ust. 6, a także o wszystkich zmianach w tym regulaminie.”;

9) art. 142 otrzymuje brzmienie:

„Art. 142. Urząd Patentowy może wprowadzić poprawki w dokumentacji zgłoszenia znaku towarowego jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych. Ograniczenie to nie dotyczy wykazu towarów i ich klasyfikacji, a także wykazu użytych kolorów, pod warunkiem że poprawki nie będą prowadzić do zmiany zakresu żądanej ochrony.”;

10) po art. 144^1 dodaje się art. 144^2 w brzmieniu:

„Art. 144^2. Jeżeli zgłoszenie znaku towarowego nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 141, Urząd Patentowy może wezwać zgłaszającego postanowieniem, pod rygorem umorzenia postępowania w całości lub części, do usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych usterek lub braków.”;

11) art. 145 otrzymuje brzmienie:

„Art. 145. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi brak warunków wymaganych do uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1 i art. 136^3, wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy.

2. W przypadku gdy brak warunków wymaganych do uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1 i

art. 136[3], dotyczy tylko niektórych towarów, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy dla tych towarów.

3. Przed wydaniem decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.”;

12) w art. 146[1]:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urząd Patentowy niezwłocznie dokonuje ogłoszenia w „Biuletynie Urzędu Patentowego” o zgłoszeniu znaku towarowego, co do którego nie stwierdzono braku warunków wymaganych do uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy z przyczyn, o których mowa w art. 129[1], art. 136[1] i art. 136[3].”,

b) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Po uprawomocnieniu się decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o której mowa w art. 145 ust. 2, Urząd Patentowy dokonuje ogłoszenia w „Biuletynie Urzędu Patentowego” o zgłoszeniu znaku towarowego dla pozostałych towarów.

4. Osoby trzecie mogą zgłaszać uwagi co do istnienia okoliczności, o których mowa w art. 129[1], art. 136[1] i art. 136[3].

5. Urząd Patentowy może wydać decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, w przypadku powzięcia informacji o okolicznościach, o których mowa w art. 129[1], art. 136[1] i art. 136[3], także po ogłoszeniu o zgłoszeniu znaku towarowego. Przepis art. 145 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

13) po art. 152[1] dodaje się art. 152[1a] w brzmieniu:

„Art. 152[1a]. 1. Urząd Patentowy po otrzymaniu z Biura Międzynarodowego informacji o wyznaczeniu rejestracji międzynarodowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie dokonuje ogłoszenia o tym wyznaczeniu w „Biuletynie Urzędu Patentowego”.

2. Osoby trzecie mogą zgłaszać uwagi co do istnienia okoliczności, o których mowa w art. 129[1], art. 136[1] i art. 136[3].”;

14) art. 152[2] i art. 152[3] otrzymują brzmienie:

„Art. 152[2]. 1. W przypadku stwierdzenia braku warunków wymaganych do uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku

towarowego z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1, art. 138 ust. 3 i 4 oraz art. 141, Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę, w której zawiadamia o powodach uniemożliwiających uznanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego (wstępna odmowa uznania ochrony), a także wyznacza uprawnionemu z rejestracji międzynarodowego znaku towarowego termin do zajęcia stanowiska w sprawie.

2. Po upływie terminu wskazanego w ust. 1, Urząd Patentowy wydaje decyzję w sprawie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego (decyzja w sprawie uznania ochrony), chyba że wniesiono sprzeciw, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1.

Art. 152^3. W przypadku gdy brak warunków wymaganych do uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1, art. 138 ust. 3 i 4 oraz art. 141, dotyczy tylko niektórych towarów, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie uznania ochrony dla tych towarów. Przepis art. 152^2 ust. 1 stosuje się odpowiednio.”;

15) uchyla się art. 152^5 i art. 152^6;

16) w art. 152^{6a} ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku wniesienia sprzeciwu wobec wyznaczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę o powodach mogących uniemożliwić uznanie ochrony w całości lub części (wstępna odmowa uznania ochrony oparta na sprzeciwie).”;

17) w art. 152^{6b} ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po bezskutecznym upływie terminu na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1, Urząd Patentowy wydaje decyzję o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego (decyzja o uznaniu ochrony), chyba że stwierdził brak warunków wymaganych do uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1, art. 138 ust. 3 i 4 oraz art. 141. Decyzję tę Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego

wraz z notą, w terminach wskazanych w Porozumieniu lub Protokole. Tryb przekazania, formę i język noty reguluje Porozumienie lub Protokół.”;

18) po art. 152^{6b} dodaje się art. 152^{6c} w brzmieniu:

„Art. 152^{6c}. 1. Jeżeli Urząd Patentowy nie stwierdził przeszkód do udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 129^{1} i art. 136^{1}, oraz spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 138 ust. 3 i 4 oraz art. 141, a także nie wniesiono sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1, wydaje, w terminach wskazanych w Porozumieniu lub Protokole, decyzję o uznaniu ochrony, którą przekazuje do Biura Międzynarodowego wraz z notą, której tryb przekazania, formę i język przewiduje Porozumienie lub Protokół.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, decyzji w sprawie uznania ochrony nie doręcza się uprawnionemu.”;

19) art. 152^{7} otrzymuje brzmienie:

„Art. 152^{7}. Od decyzji w sprawie uznania ochrony służy stronie wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 3 miesięcy od daty doręczenia decyzji uprawnionemu. Przepisy art. 244 ust. 1^{1}–1^{4} i 5, art. 244^{1} oraz art. 245 stosuje się odpowiednio.”;

20) po art. 152^{7} dodaje się art. 152^{7a} w brzmieniu:

„Art. 152^{7a}. Z zastrzeżeniem art. 152^{6c} ust. 1, po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę informującą o wydanej w tym postępowaniu decyzji.”;

21) art. 152^{14} i art. 152^{15} otrzymują brzmienie:

„Art. 152^{14}. Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę o prawomocnej decyzji o unieważnieniu uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego lub stwierdzeniu wygaśnięcia tej ochrony.

Art. 152^{15}. 1. Do stwierdzenia wygaśnięcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego przepisy art. 169–172 stosuje się odpowiednio.

2. Okres, o którym mowa w art. 169 ust. 1 pkt 1, rozpoczyna swój bieg od dnia:

1) bezskutecznego upływu terminu wynikającego z Porozumienia lub Protokołu na wydanie wstępnej odmowy uznania ochrony, o której mowa w art. 152^{2} ust. 1, lub
2) bezskutecznego upływu terminu na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1, lub
3) cofnięcia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1, lub
4) uprawomocnienia się decyzji o uznaniu ochrony wydanej po rozpatrzeniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1, lub
5) uprawomocnienia się decyzji o uznaniu ochrony wydanej po wstępnej odmowie uznania ochrony, o której mowa w art. 152^{2} ust. 1.”;

22) w art. 152^{17} w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W terminie 3 miesięcy od daty ogłoszenia o zgłoszeniu znaku towarowego uprawniony do wcześniejszego znaku towarowego, uprawniony z wcześniejszego prawa osobistego lub majątkowego, a także osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, może wnieść sprzeciw wobec zgłoszenia znaku towarowego z przyczyn, o których mowa w art. 129^{1} ust. 4 lub art. 132^{1} ust. 1–3.”;

23) w art. 152^{22}:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od decyzji Urzędu Patentowego wydanej po rozpatrzeniu sprzeciwu stronom służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepisy art. 244–245, art. 248 i art. 249 stosuje się odpowiednio.”,

b) uchyla się ust. 3;

24) art. 152^{23} otrzymuje brzmienie:

„Art. 152^{23}. 1. Do postępowania w sprawie sprzeciwu przepisy art. 242 ust. 1 i 2, art. 251, art. 252 i art. 253 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Do kosztów postępowania stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w postępowaniu cywilnym, przy czym koszty znosi się pomiędzy stronami również w przypadku umorzenia postępowania w sprawie sprzeciwu.”;

25) w art. 153 ust. 3–6 otrzymują brzmienie:

„3. Prawo ochronne na znak towarowy przedłuża się o dalsze 10 lat ochrony, o ile uiszczona zostanie opłata za dalszy okres ochrony.

4. Urząd Patentowy może wezwać wpłacającego do złożenia wyjaśnień, w wyznaczonym terminie, co do wysokości i uprawnienia do wniesienia opłaty. Jeżeli złożone wyjaśnienia nie usuwają stwierdzonych braków, Urząd Patentowy zwraca wniesioną opłatę za dalszy okres ochrony.

5. Przedłużenie prawa ochronnego na znak towarowy podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych.

6. Urząd Patentowy, z urzędu lub na wniosek uprawnionego z prawa ochronnego lub osoby przez niego upoważnionej, w drodze postanowienia, wykreśla z rejestru znaków towarowych błędny wpis dotyczący przedłużenia prawa ochronnego.”;

26) w art. 156:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) ich nazwisk lub adresów, w przypadku gdy osoby te są osobami fizycznymi;

2) oznaczeń lub określeń, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji lub innych właściwości towarów;”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Używanie oznaczeń wskazanych w ust. 1 jest dozwolone tylko wówczas, gdy jest zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu.”;

27) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„Art. 157. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy nie może zakazać innej osobie używania tego lub podobnego oznaczenia w obrocie, jeżeli znaku tego nie używał w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4. Na żądanie strony pozwanej uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających wniesienie powództwa, znak towarowy był używany w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4.”;

28) uchyla się art. 158;

29) w art. 161 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku zgłoszenia na swoją rzecz znaku towarowego albo uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy przez agenta lub przedstawiciela uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, uprawniony, jeżeli agent lub przedstawiciel działał bez jego zgody i nie uzasadnił swojego działania, może żądać umorzenia

postępowania lub unieważnienia prawa ochronnego na ten znak, a także udzielenia mu prawa ochronnego na ten znak lub przeniesienia na niego już udzielonego prawa. Uprawniony może żądać ponadto zakazania używania znaku towarowego przez agenta lub przedstawiciela.”;

30) w art. 162:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 67 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.”,

b) ust. 1^1 otrzymuje brzmienie:

„1^1. Prawo ochronne na znak towarowy może być przeniesione na rzecz kilku osób jako wspólne prawo ochronne.”,

c) uchyla się ust. 1^2,

d) ust. 1^3 otrzymuje brzmienie:

„1^3. Wpis do rejestru znaków towarowych o przeniesieniu prawa ochronnego, o którym mowa w ust. 1^1, może nastąpić po złożeniu regulaminu znaku, o którym mowa w art. 122 ust. 2.”,

e) uchyla się ust. 3^1,

f) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prawo ochronne na znak towarowy może być również przeniesione w stosunku do niektórych towarów, dla których prawo to jest udzielone.”,

g) w ust. 6 wyrazy „Przepisy ust. 1 oraz ust. 3–5” zastępuje się wyrazami „Przepisy ust. 1, 3, 4 i 5”;

31) w art. 162^1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Prawo ochronne na znak towarowy może zostać podzielone na wniosek uprawnionego w stosunku do wskazanych towarów, z zachowaniem daty pierwszeństwa.”;

32) w art. 163:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy może udzielić innej osobie upoważnienia do używania znaku, zawierając z nią umowę licencyjną. Do umowy tej stosuje się odpowiednio przepisy art. 76 ust. 1–4 oraz art. 78 i art. 79.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1^1 i 1^2 w brzmieniu:

„1^1. O ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej, licencjobiorca może wystąpić z powództwem o naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy

wyłącznie za zgodą uprawnionego z tego prawa. Licencjobiorca wyłączny może jednakże wystąpić z takim powództwem, jeżeli uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy, pomimo wezwania, nie wystąpi w stosownym terminie z powództwem o naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy.

1^2. Licencjobiorca w celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę może wstąpić do sprawy o naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy wszczętej przez uprawnionego z tego prawa.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Licencja podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru znaków towarowych.”;

33) art. 164 otrzymuje brzmienie:

„Art. 164. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być unieważnione na wniosek, w całości lub części, jeżeli nie zostały spełnione warunki wymagane do uzyskania tego prawa z przyczyn, o których mowa w art. 129^1, art. 136^1 oraz art. 136^3, i w przypadku istnienia wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 132^1 ust. 1–3.

2. W przypadku gdy podstawą wniosku jest wcześniejsze prawo, o którym mowa w art. 129^1 ust. 4 lub art. 132^1 ust. 1–3, na prawo to może powoływać się jedynie uprawniony z tego prawa oraz osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z tego prawa. Przepis art. 133 stosuje się odpowiednio.”;

34) w art. 165 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Z wnioskiem o unieważnienie prawa ochronnego na podstawie wcześniejszego znaku towarowego nie można wystąpić, gdy w dacie zgłoszenia lub dacie uprzedniego pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego:

1) wcześniejszy znak towarowy, który nie spełniał warunków określonych w art. 129^1 ust. 1 pkt 2–4, nie uzyskał jeszcze odróżniającego charakteru, o którym mowa w art. 130;

2) wcześniejszy znak towarowy nie uzyskał jeszcze wystarczająco odróżniającego charakteru, aby możliwe było stwierdzenie ryzyka wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 132^1 ust. 1 pkt 3, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie;

3) wcześniejszy znak towarowy nie uzyskał jeszcze renomy, o której mowa w art. 132^1 ust. 1 pkt 4, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie.

4. W przypadku gdy podstawą wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wspólny znak towarowy lub znak towarowy gwarancyjny jest art. 136^1 lub art. 136^3, Urząd Patentowy odmawia unieważnienia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy lub znak towarowy gwarancyjny, jeżeli po zmianie przez uprawnionego regulaminu używania znaku, są spełnione warunki, o których mowa w tych przepisach.”;

35) w art. 166:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W postępowaniu o unieważnienie prawa ochronnego na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, uprawniony do tego znaku towarowego jest obowiązany, na zarzut uprawnionego do późniejszego znaku towarowego, przedstawić dowód na to, że w okresie pięciu lat poprzedzających datę wniosku o unieważnienie wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, w odniesieniu do towarów, dla których został zarejestrowany, w zakresie w jakim stanowią one podstawę wniosku o unieważnienie lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem że w dacie wniosku o unieważnienie od zarejestrowania wcześniejszego znaku towarowego upłynęło co najmniej pięć lat.

2. Jeżeli w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego upłynął już pięcioletni okres, w którym miało nastąpić używanie wcześniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, uprawniony do wcześniejszego znaku towarowego obowiązany jest przedstawić, obok dowodu wymaganego na podstawie ust. 1, dowód na to, że ten znak towarowy był używany w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 w okresie pięciu lat poprzedzających datę pierwszeństwa lub istniały uzasadnione powody jego nieużywania.”,

b) dodaje się ust. 3–8 w brzmieniu:

„3. W przypadku braku przedstawienia dowodów, o których mowa w ust. 1 i 2, oddala się wniosek o unieważnienie prawa ochronnego na podstawie wcześniejszego znaku towarowego.

4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 169 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, wyłącznie w odniesieniu do części towarów, dla których został zarejestrowany, uznaje się go, na użytek rozpatrywania wniosku o unieważnienie, za zarejestrowany tylko dla tej części towarów.

5. Prawo ochronne na znak towarowy nie może być unieważnione na tej podstawie, że znak jest identyczny lub podobny do wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli przed dniem złożenia wniosku zostało wszczęte postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, wniosek o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy może być rozpatrzony po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie unieważnienia prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy znak wcześniejszy jest znakiem towarowym Unii Europejskiej. W takim przypadku rzeczywiste używanie znaku towarowego Unii Europejskiej stwierdza się zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 154 z 16.06.2017, str. 1).

8. Do czasu zakończenia postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie prawa z rejestracji na znak towarowy Unii Europejskiej, Urząd Patentowy zawiesza postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, wszczęte na tej podstawie, iż znak ten jest identyczny lub podobny do znaku towarowego Unii Europejskiej.”;

36) w art. 169:

a) w ust. l w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5–7 w brzmieniu:

„5) niepodjęcia przez uprawnionego działań w celu uniemożliwienia używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego w sposób niezgodny z zasadami używania określonymi w regulaminie używania znaku;

6) używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego przez uprawnionego w sposób powodujący ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 136^1 ust. 1 pkt 2 lub art. 136^3 ust. 1 pkt 2;

7) zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego, w wyniku której regulamin ten nie spełnia wymagań określonych w art. 138 ust. 4 lub 7 albo

ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odmowy udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 136^1 ust. 1 lub art. 136^3 ust. 1, chyba że uprawniony przed wydaniem decyzji w sprawie wygaśnięcia prawa ochronnego dokona w regulaminie używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminie używania znaku towarowego gwarancyjnego niezbędnych zmian pozwalających na usunięcie niezgodności z tymi przepisami.”,

b) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przez osobę upoważnioną do używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego.”,

c) uchyla się ust. 5,

d) w ust. 7 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepis ten stosuje się odpowiednio do prawa ochronnego na wspólny znak towarowy i znak towarowy gwarancyjny.”;

37) art. 172 otrzymuje brzmienie:

„Art. 172. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa z dniem złożenia wniosku o stwierdzenie jego wygaśnięcia, jednakże na wniosek strony Urząd Patentowy stwierdza wygaśnięcie tego prawa z dniem, w którym nastąpiło zdarzenie, z którym ustawa wiąże skutek wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy. Datę wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy potwierdza się w decyzji.”;

38) po art. 172 dodaje się art. 172^1 w brzmieniu:

„Art. 172^1. Z wnioskiem o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, na podstawie którego zastrzeżone jest starszeństwo znaku towarowego Unii Europejskiej, można również wystąpić, jeżeli uprawniony zrzekł się tego prawa lub zezwolił na jego wygaśnięcie, pod warunkiem że unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy można było dokonać z chwilą, gdy uprawniony zrzekł się tego prawa lub pozwolił na jego wygaśnięcie. W przypadku uwzględnienia takiego wniosku starszeństwo przestaje wywierać swój skutek.”;

39) w art. 224 po ust. 2 dodaje się ust. 2^1–2^3 w brzmieniu:

„2^1. Urząd Patentowy informuje uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony nie później niż na sześć miesięcy przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

2^2. Na wniosek uprawnionego z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego na wzór użytkowy lub prawa z rejestracji, Urząd Patentowy informuje o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony nie później niż na miesiąc przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

2^3. Nieotrzymanie przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 2^1 i 2^2, pozostaje bez wpływu na ocenę zachowania przez uprawnionego terminu na uiszczenie opłaty.”;

40) art. 233^1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 233^1. O zgłoszeniu wynalazku, wzoru użytkowego i znaku towarowego oraz o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, w zakresie wskazanym w art. 146^1 ust. 1 i 3 oraz art. 152^{6b} ust. 1 i 2, a także o wniesieniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 152^{6a} ust. 1 oraz art. 152^{17} ust. 1, ogłasza się w „Biuletynie Urzędu Patentowego”.”;

41) w art. 241^1:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1^1 w brzmieniu:

„1^1. Zawiadomienie i informacje Urzędu Patentowego, o których mowa w art. 146^1 ust. 6 oraz art. 224 ust. 2^1 i 2^2, a także pisemne informacje Urzędu Patentowego o zgłoszonym wynalazku, produkcie leczniczym i produkcie ochrony roślin, wzorze użytkowym, wzorze przemysłowym, znaku towarowym, oznaczeniu geograficznym i topografii układów scalonych nie wymagają podpisu i pieczęci.”,

b) po ust. 2^1 dodaje się ust. 2^2 i 2^3 w brzmieniu:

„2^2. Zgłoszeń w postaci elektronicznej należy dokonywać za pomocą systemu teleinformatycznego, przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego.

2^3. Zgłoszenia i korespondencję w postaci elektronicznej, o których mowa w ust. 1 i 2^2, sporządza się w formatach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570, z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669 oraz z 2019 r. poz. 60).”,

c) uchyla się ust. 3;

42) w art. 261 w ust. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3^1 w brzmieniu:

„3^1) rozpatrywanie sprzeciwów w zakresie określonym ustawą;”;

43) w art. 264 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspertów należy orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 261 ust. 2 pkt 2–3^1, a także w sprawach dokonywania wpisów do rejestrów, o których mowa w art. 228 ust. 1.”;

44) w art. 296:

a) oznaczenie „ust. 1a” zastępuje się oznaczeniem „ust. 1^1”,

b) po ust. 1^1 dodaje się ust. 1^2–1^6 w brzmieniu:

„1^2. W przypadku gdy istnieje ryzyko, że opakowania, etykiety, metki, zabezpieczenia, elementy lub urządzenia służące weryfikacji autentyczności lub wszelkie inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, mogłyby być używane w odniesieniu do towarów, a takie użycie stanowiłoby naruszenie prawa ochronnego, o którym mowa w ust. 2 i 2^1, uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaniechania:

1) umieszczania oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego na opakowaniach, etykietach, metkach, zabezpieczeniach lub elementach lub urządzeniach służących weryfikacji autentyczności lub wszelkich innych środkach, na których ten znak może być umieszczony;

2) oferowania, wprowadzania do obrotu, importu lub eksportu lub składowania w celu oferowania lub wprowadzania do obrotu, opakowań, etykiet, metek, zabezpieczeń, elementów lub urządzeń służących weryfikacji autentyczności lub wszelkich innych środków, na których ten znak jest umieszczony.

1^3. W przypadku gdy reprodukcja znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub podobnym zbiorze informacji w formie drukowanej lub elektronicznej stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towaru, wydawca zapewnia, na żądanie uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, aby reprodukcji znaku towarowego bezzwłocznie, a w przypadku zbiorów w formie drukowanej – najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

1^4. Bez uszczerbku dla praw nabytych przez osoby trzecie przed datą zgłoszenia lub datą uprzedniego pierwszeństwa znaku towarowego, uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy lub osobie, której ustawa

na to zezwala, przysługuje prawo zakazania osobom trzecim wprowadzenia towarów, w ramach działalności gospodarczej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te lub ich opakowania pochodzą z państw trzecich i są opatrzone, bez zezwolenia uprawnionego, znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów lub którego nie można odróżnić pod względem jego istotnych cech od tego znaku towarowego.

1^5. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1^4, wygasa, jeżeli w postępowaniu służącym ustaleniu, czy prawo do zarejestrowanego znaku towarowego zostało naruszone, wszczętym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.06.2013, str. 15), zgłaszający lub posiadacz towarów udowodni, że uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy nie przysługuje prawo zakazania wprowadzenia towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

1^6. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1^4, nie przysługuje, jeżeli identyczność lub podobieństwo znaków towarowych, odnoszących się do leków, wynika wyłącznie z identyczności lub podobieństwa do międzynarodowej niezastrzeżonej nazwy aktywnego składnika leków (INN).”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem, może zakazać innej osobie bezprawnego używania w obrocie gospodarczym znaku identycznego:

1) ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do identycznych towarów;
2) lub podobnego do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym, na

który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego;

3) lub podobnego do renomowanego znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do jakichkolwiek towarów, jeżeli używanie tego znaku bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku wcześniejszego.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2^1 w brzmieniu:

„2^1. Naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy, o którym mowa w ust. 2, polega także na używaniu znaku towarowego:

1) jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa albo jako części tych nazw, chyba że pozostaje ono bez wpływu na możliwość odróżnienia towarów w obrocie;

2) w reklamie stanowiącej czyn nieuczciwej konkurencji zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419 i 1637).”,

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z roszczeniami, o których mowa w ust. 1, można wystąpić również przeciwko osobie, która tylko wprowadza do obrotu oznaczone już znakiem towarowym towary, jeżeli nie pochodzą one od uprawnionego albo osoby, która miała jego zezwolenie na używanie znaku towarowego, jak również przeciwko osobie, z usług której korzystano przy naruszeniu prawa ochronnego na znak towarowy. Przepis stosuje się bez uszczerbku dla art. 12–15 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.”,

f) po ust. 3 dodaje się ust. 3^1–3^3 w brzmieniu:

„3^1. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony na podstawie art. 165 ust. 1 i 3 lub art. 166 ust. 3.

3^2. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego Unii Europejskiej, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 60 ust. 1, 3 lub

4, art. 61 ust. 2 lub art. 64 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

3^3. W przypadku gdy uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy nie przysługuje prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego na podstawie ust. 3^1 lub 3^2, uprawnionemu do późniejszego znaku towarowego nie przysługuje, w ramach postępowania w sprawie naruszenia prawa ochronnego na ten znak, prawo zakazania używania wcześniejszego znaku towarowego, nawet jeśli nie można już się powoływać na prawo do wcześniejszego znaku towarowego przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.”;

45) w art. 305 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym znakiem towarowym Unii Europejskiej, zarejestrowanym znakiem towarowym lub znakiem towarowym Unii Europejskiej, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”.

Art. 2. Do trybu prowadzenia postępowań o udzielenie, unieważnienie i stwierdzenie wygaśnięcia praw ochronnych na znaki towarowe istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, wszczętych po tym dniu, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3. Do oceny stosunków cywilnoprawnych, wynikających z ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które powstały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, chyba że skutki prawne tych stosunków wystąpiły po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4. 1. Postępowania w sprawie udzielenia praw ochronnych na wspólne znaki towarowe gwarancyjne, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się postępowaniami w sprawie udzielenia praw ochronnych na znaki towarowe gwarancyjne.

2. Zgłoszenia wspólnego znaku towarowego gwarancyjnego, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się zgłoszeniami znaku towarowego gwarancyjnego.

3. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, zgłaszający, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jest obowiązany dołączyć regulamin używania znaku, o którym mowa w art. 138 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1.

4. Po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 3, postępowanie w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny umarza się.

Art. 5. 1. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, uprawniony może złożyć wniosek o przekształcenie prawa ochronnego na wspólny znak towarowy gwarancyjny w prawo ochronne na znak towarowy gwarancyjny.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się regulamin używania znaku, o którym mowa w art. 138 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1.

3. W przypadku niezłożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, do prawa ochronnego na wspólny znak towarowy gwarancyjny stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

/ – / Marek Kuchciński